

Το νέο αίμα της δημοκρατίας

Του Τάκη Θεοδωρόπουλου

Πριν από κάτι δεκαετίες, κουρασμένοι από τους γέροντες της δημοκρατίας, προσδοκούσαμε τη μετάγχιση νέου αίματος το οποίο θα ανανέωνε τους χυμούς της πολιτικής, της χώρας και γενικότερα του έθνους. Οι μεγάλες πολιτικές οικογένειες φρόντισαν να μη μας απογοητεύσουν. Στέργοντας την πατρίδα, μην αντέχοντας να την αφήσουν ορφανή, της κληροδότησαν τους γόνους τους. Διαπιστώνοντας πως πίσω από τα ίδια ονόματα κρύβονταν σαραντάρηδες και πενήντάρηδες, το έθνος, το οποίο ακόμη και στα εξήντα σου σε θεωρεί πολλά υποσχόμενο, γλίτωσε από τον κόπο που απαιτεί η αποστήθιση νέων ονομάτων, ενώ συγχρόνως εισέπνευσε το οξυγόνο του έαρος και της ανανέωσης. Οι νέοι διοικητές ήταν παιδιά των πρώην διοικητών με περγαμνές διδακτορικού επιπέδου από αγγλοσαξονικά ιδρύματα ως επί το πλείστον, έτοιμα να χορηγήσουν τις γνώσεις τους

στη γλυκιά πατρίδα.

Τους περισσότερους, η πελατεία των πατεράδων τους ήξερε από τόσους δα – με τη χαρακτηριστική χειρονομία που δείχνει ύψος παιδικών διαστάσεων. Μπορούσε ακόμη και να τους μιλάει και στον ενικό. Ο Γιωργάκης δεν έγινε ποτέ του Γιώργος, και ο Κώστας ή Κωστάκης διακρινόταν ως η φρέσκια αντίστιξη στον πεπαλαιωμένο οίνο που άκουγε στο όνομα Κωνσταντίνος. Ήταν η γενιά που στο γύρισμα της χιλιετίας πλησίαζε τα πενήντα, τη χούντα την είχε καταχωρίσει στις αναμνήσεις της εφηβείας της και είχε ανδρωθεί στα πρώτα χρόνια της δημοκρατίας. Τη διέκριναν η άνεση, η χαλαρότητα των κοινωνικών συναναστροφών και η λεγόμενη «ακομπλεξάριστη» συμπεριφορά. Ο ένας μπορούσε να μιλάει δημοσία για «ναταβατζήδες» –ούτε καν μαστροπούς– και να καταναλάει χοληστερίνη κατά βούληση, και ο άλλος να τραβάει κουπί

σε κανό και να δηλώνει «αντιεξουσιαστής στην εξουσία».

Τυχερή γενιά μέσα στην ατυχία της. Τυχερή, γιατί βρέθηκε στην εξουσία χωρίς να θυσιάσει ούτε σταγόνα ιδρώτα, άτυχη, γιατί γέρασε και μαράθηκε πριν ακόμη προλάβει να ωριμάσει. Πώς το λέει ο Ησίοδος για εκείνο το τελευταίο γένος που τα παιδιά θα γεννιούνται γερασμένα; Το πλήθος τους ανέβαζε και τους κατέβαζε με συνοπτικές δια-

τών από τότε που γεννήθηκε η Τρίτη Ελληνική Δημοκρατία – για τις προηγούμενες ιστορικές μου γνώσεις δεν με βοηθούν.

Ας αφήσουμε κατά μέρος τα ονόματα. Και ας ρίξουμε μια ματιά στην πολιτική ουσία, αυτό το πολύτιμο απόσταγμα απόψεων και συμπεριφορών που τόσο έχει ανάγκη ο τόπος στους δυσμενείς καιρούς. Πάρτε τη Χρυσή Αυγή• νέοι, φρεσκοτάτοι, με αργασμένα

Η ειδικής αναφορά στον κ. Βεστερβέλε αξίζει όσο δέκα ναζιστικοί χαιρετισμοί. Κι αυτούς τους ψηφίζουν, για να σώσουν την αξιοπρέπεια του τόπου, δήθεν αθώοι πολίτες.

Άλλοι που θα σώσουν την αξιοπρέπεια του τόπου, οι Ανεξάρτητοι Έλληνες. Το λέει και το όνομά τους. Ποιο είναι το νέο αίμα που καταθέτουν στη δημοκρατία; Ελάτε τώρα, όλοι μας έχουμε βρεθεί σε καβγά σε καφενείο όπου οι ρήτορες καταγγέλλουν τους προδότες με επιχειρήματα του τύπου «αριστερότερα Κουροπάκιν» – ή δεξιότερα. Δεν τους ηρεμεί ούτε ο καφές που τους σερβίρει ο ταλαίπωρος καφετζής.

Υπάρχει και ο ΣΥΡΙΖΑ, με τον νέο αρχηγό που του αρέσει να πετάει στίχους του Σαββόπουλου και να λέει ότι διαβάζει Ζίτσεκ. Ενα κράμα σχολικού δεκαπενταμελούς που νομίζει ότι θα καταλάβει, και θα σώσει, τον σύγχρονο κόσμο με τη σοφία του Βελουχιώτη, τους γουναράδες

και την εμφυλιοπολεμική ρητορική της δεκαετίας του '50. Ενα τουρλουμπούκι από Μάη του '68, αρχειομαρξισμό και «ακομπλεξάριστο» φοιτητικό κίνημα της δεκαετίας '80, '90 και βάλτε. Είναι το νέο αίμα της Αριστεράς, που σε κάνει να λες «πού 'σαι νιότη που 'λεγε». Το ΚΚΕ, ως αναπαλαιωμένο κτίριο του μεσοπολέμου, δεν διαθέτει, ευτυχώς, νέο αίμα.

Άφησα για το τέλος το νέο αίμα που κυκλοφορεί κάπου ανάμεσα σε Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ. Αυτοί διαθέτουν την αλαζονεία του θνήσκοντος δικομματισμού, μια μικρομέγαλη ρητορική, παρωχημένα στερεότυπα και μπόλικη ηθικοπλαστική διάθεση. Ο τόπος πρέπει να μείνει όρθιος, πρέπει να μείνει ζωντανός. Μα πώς θα μείνει όρθιος, και πώς θα μείνει ζωντανός, όταν το νέο αίμα της δημοκρατίας είναι πιο κουρασμένο κι από το παλιό; Πτωχεύσαμε, αλλά την τέχνη της πτώχευσης δεν τη μάθαμε ακόμη.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

δικασίες. Κι όταν εφθάρσαν κι αυτοί, είχε έρθει η στιγμή για την πραγματική ανανέωση της πολιτικής σκηνής. Νέα πρόσωπα, αγνώστων λοιπών στοιχείων, άφθαρτα, έτοιμα να προσφέρουν και να θυσιασθούν για το καλό του τόπου κατέκλυσαν τα έδρανα του Κοινοβουλίου. Αν δεν κάνω λάθος, η παρούσα Βουλή έχει το μεγαλύτερο ποσοστό πρωτοεκλεγμένων βουλευ-

μπράτσα και πίστη στο έθνος. Καλλιεργούν το ιδιόλεκτο της ελληνικούρας, σαν λοχίες σε κέντρο νεοσυλλέκτων της εμφυλιακής Ελλάδας, αστειεύονται σαν αμόρφωτοι καραβανάδες και ασκούν πολιτική όπως οι «πόρτες» στα σκυλάδικα. Είναι παιδιά ενός λαού που τον κατάντησαν να θεωρεί την αγραμματοσύνη περγαμνή και τον ανδρισμό ύστατο πολιτικό επίτευγμα.

Η ΑΥΓΗ

Όσο σκούζουν τα κανάλια, τόσο ανεβαίνει ο ΣΥΡΙΖΑ

Γιώργος Ανανδρανιστάκης

Αν παρακολουθούσε κανείς τον τρόπο με τον οποίο περιέγραψαν τα καθεστωτικά ΜΜΕ το ιδρυτικό συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ, θα σχημάτιζε την εντύπωση ότι το κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης υπέγραψε τη θανατική του καταδίκη. Δέκα κομμάτια γίνανε, ο Τσίπρας δεν μπόρεσε να διαλύσει τις συνιστώσες, οπληρχγός ο Λαφαζάνης, δεν έκανε πρόγραμμα, συνεδριάζανε πέντε μέρες και έκαναν μια τρύπα στο νερό. Αυτά και άλλα τόσα ακούστηκαν και γράφτηκαν κι όσο τ' άκουγες και τα διάβαζες, νόμιζες ότι το συνέδριο δεν έγινε στο Τεκνονό αλλά στο Βατερλό. Θέμα χρόνου ήταν να σκάσουνε μύτη από καμιά γωνιά ο Ναπολέοντας με τον Ουέλλιγκτον.

Αντί για τον Βοναπάρτη, έσκασαν οι πρώτες μετασυνεδρικές δημοσκοπήσεις, μία την Κυριακή και μία την Δευτέρα. Την Κυριακή δημοσιεύτηκε η δημοσκόπηση της Kappa Research στο ελάχιστο φιλικό, μη σου πω εκθρικό, προς τον ΣΥΡΙΖΑ «Βήμα» και έδειξε τα εξής: Ο ΣΥΡΙΖΑ κινήθηκε ανοδικά, μείωσε τη διαφορά του με τη ΝΔ στο στατιστικά ασήμαντο 0,4% και μάλιστα με ποσοστά

που αγγίζουν το 29%, δηλαδή δύο μονάδες πάνω από την εκλογική του δύναμη. Και το κυριότερο, το 40,1% των ερωτηθέντων, απάντησε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ βγήκε από το συνέδριο του κόμμα ενιαίο και ισχυρό, έτοιμο να κυβερνήσει. Ανοδική τάση κατέγραψε και η δημοσκόπηση της Pulse για την «Εφημερίδα των Συντακτών», εκεί όπου ο ΣΥΡΙΖΑ εμφανίζεται να προηγείται με 2% της ΝΔ, για πρώτη φορά από τον Νοέμβριο του 2012.

Το θέμα δεν είναι αν ο ΣΥΡΙΖΑ ενισχύθηκε από το συνέδριό του, αυτό υπάρχουν άλλοι ειδικοί για να το αναλύσουν. Το θέμα είναι ότι τα καθεστωτικά ΜΜΕ είναι πλέον εντελώς απαξιωμένα κι όσο περισσότερο σκούζουν και αλυχτούν τόσο περισσότερο απαξιώνονται. Κάθε μέρα που περνάει πείθουν όλο και λιγότερους, δεν πείθουν κυρίως τα ευρύτατα στρώματα του πληθυσμού που έχουν τεθεί εκτός παιχνιδιού και βλέπουν τα ΜΜΕ ως αυτό που πραγματικά είναι: Ασύδοτοι μηχανισμοί προπαγάνδας, με διαπλεκόμενους ιδιοκτήτες και ομοίως διαπλεκόμενους μεγαλοδημοσιογράφους.

Η απαξίωση των καθεστωτικών

ΜΜΕ αλλάζει εντελώς τα επικοινωνιακά δεδομένα, κυρίως για την Αριστερά, που οφείλει να προσεγγίσει τα περιθωριοποιημένα στρώματα και να τα ξαναβάλει στο πολιτικό παιχνίδι. Προς όφελός τους, όχι προς όφελός της. Χρειάζεται να ανοίξει νέους επικοινωνιακούς δρόμους, κυρίως να πάψει να σκέφτεται ότι, αν κάνει ή αν δεν κάνει κάτι, θα την επαινέσουν ή θα την ψέξουν οι μεγαλοσχήμονες. Δεν πα να σκούζουν και να αλυχτούν οι Πρετεντέρηδες, οι Πορτοσάλτε, οι Τράγκες, οι Οικονόμου, ουδείς τους δίνει σημασία και προπαντός δεν τους δίνουν σημασία οι πολίτες που θα κρίνουν ποια θα είναι η επόμενη κυβέρνηση.

Πρέπει να τους υπενθυμίζουμε με κάθε τρόπο ότι είναι τελειωμένοι, να τους το υπενθυμίζουν πριν απ' όλους τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ που συμμετέχουν στα τηλεοπτικά πάνελ, εκεί όπου διάφοροι αδιάστακτοι έχουν το θράσος να τους ρωτάνε «πείτε μου, κύριε βουλευτά, θα μας πάτε σε εμφύλιο;». Χαρίστε στους παπαγάλους τη βαθύτατη περιφρόνηση που τους αξίζει και δεν θα βγείτε χαμένοι. Ούτε εσείς ούτε εμείς.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Με ανοιχτά χαρτιά!

Του ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΚΡΗ

Ευπρόσδεκτος κάθε σημαίων, αλλά και ταπεινός επισκέπτης στη χώρα του Ξενίου Διός. Αλλά υπό τον αυστηρό όρο ότι όταν διαπραγματεύεται με την ηγεσία της φιλοξενούσας χώρας απαραίτητα δικαιώματα, να είναι προσεκτικότερος...

Μιλάμε ευθέως για τον κ. Βόλφγκανγκ Σόμπλε, που ορθώς δεν απέκλεισε τις διαπραγματεύσεις για την αποπληρωμή του κατοχικού δανείου, που αναγκαστικά μας το επέβαλαν οι ναζί. Με την ίδια προσήνεια, ο κ. Σόμπλε μίλησε για ρύθμιση του εκκρεμούς θέματος της λεηλασίας από τους ναζί των αρχαιολογικών μας θησαυρών. Εκεί όμως όπου ο Γερμανός υπουργός Οικονομικών μάλλον σκοπίμως θα θάλασσωσε, ήταν στην άρνησή του ν' αναγνωρίσει την ανάγκη των πολεμικών επανορθώσεων, με το ασαφές και νεφελώδες επιχείρημα ότι «το θέμα αυτό δεν υφίσταται, σύμφωνα με τις διεθνείς συμβάσεις» και έτερα πράσινα άλογα... Η αλήθεια είναι μία: ότι οι καταστροφές από την κατακτητική εισβολή των ναζί είναι άρρηκτα δεμένες με τα αμέ-

τρητα εγκλήματα πολέμου, που σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο και τη διεθνή νομολογία είναι απαράγραπτα. Απαράγραπτη επομένως είναι και η υποχρέωση της Γερμανίας για τις πολεμικές επανορθώσεις.

Μετά την έστω και μερική αναγνώριση των γερμανικών οφειλών, ο ελληνικός πολιτικός κόσμος –και μάλιστα οι κυβερνήσεις μας– ας μη δίνουν το δικαίωμα στους οφειλότες μας να μιλάνε για... μυστικές (non paper) «συμφωνίες» άλλοτε του μακαρίτη Κων. Καραμανλή με τον Αντενάουερ και τον Ερχαρτ, για χάρισμα αυτών των χρεών με αντάλλαγμα την είσοδό μας στην τότε Κοινή Αγορά, ή του Κ. Σημίτη πάλι με τη γερμανική ηγεσία, με αντάλλαγμα την είσοδό μας στην Ευρωζώνη! Ας αφήσουν τα «non paper» και ας μας δείξουν τα ντοκουμέντα: διαφορετικά θα εγκληθούν για αναξιοπιστία. Κατά τα άλλα, ας αποτελέσουν αμάχητο τεκμήριο αυτών των οφειλών, αλλά και εγκόλπιο ήθους και αξιοπιστίας, τα αμάχητα τεκμήρια του Μανώλη Γλέζο!